

**ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY**

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Zdenky Reisenauerovej v právnej veci žalobcu **Ing. T.** bytom v B, S., zastúpeného *JUDr. O.*, advokátkou, so sídlom v B, H. proti žalovanému **Úradu vlády Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Námestie Slobody 1, zastúpenému JUDr. M., advokátkou, so sídlom v B., X., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 17662/KVSÚ/2006 zo dňa 17. októbra 2006, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 14/2007 -180 zo dňa 19. marca 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 14/2007-180 zo dňa 19. marca 2010 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) zrušil podľa ustanovenia § 250j ods. 2 písm. c) a e) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) rozhodnutia žalovaného č. 17662/KVSÚ/2006 zo dňa 17. októbra 2006 ako aj rozhodnutie č. 10109/2006/OS zo dňa 20. júna 2006 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 402,30 eur na účet jeho právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že pokračoval v konaní v intenciách uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“) č. k. 6Sžo/39/2009 zo dňa 25. novembra 2009, ktorým najvyšší súd zrušil rozsudok krajského súdu zo dňa 28. novembra 2008 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Na nariadenom pojednávaní dňa 19. marca 2010 opätovne preskúmal napadnuté rozhodnutie správneho orgánu ako aj súvisiace prvostupňové rozhodnutie a konanie, ktoré mu predchádzalo, a po doplnení dokazovania vypočutím svedkov dospel k záveru, že zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci a v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Krajský súd mal z obsahu administratívneho spisu ako aj z výpovedí svedkov Ing. T., v tom čase vedúceho služobného úradu, Ing. L., v tom čase priameho predstaveného žalobcu, a JUDr. D., v tom čase poverenej riaditeľky osobného úradu, prítomných na osobnom pohovore so žalobcom, predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia, preukázané, že:

- konanie začalo z titulu vydania Prikazu vedúcej Úradu vlády SR Mgr. E. zo dňa 22. mája 2006, ktorým zrušila štátnozamestnanecké miesto žalobcu v odbore štátnej služby: 1.07 Kontrola, sťažnosti a petície, vnútorný audit, dňom 30. júna 2006 s cieľom zvýšiť efektívnosť práce v Odbore finančnej kontroly Úradu vlády SR,
- následne dňa 20. júna 2006 vedúci služobného Úradu vlády SR Ing. T. vydal Rozhodnutie o zmene v systematizácii v služobnom úrade Úrad vlády SR a o zrušení jedného štátnozamestnaneckého miesta s účinnosťou od 1. júla 2006 v citovanom odbore,
- dňa 26. júna 2006 bol za prítomnosti žalovaného (vedúceho služobného úradu, priameho predstaveného žalobcu a poverenej riaditeľky osobného úradu) a žalobcu spísaný „Záznam z personálneho pohovoru“ (ďalej len „Záznam“), podľa ktorého žalobca odmietol prevziať predložený Zoznam voľných štátnozamestnaneckých miest ku dňu 30. júna 2006 na Úrade vlády SR a nebol ochotný vybrať si niektorú z ponúknutých pozícií, ktorú skutočnosť prítomní okrem žalobcu potvrdili svojimi podpismi,
- žalovaný v súvislosti s touto skutočnosťou, na ktorú poukazuje v odôvodnení svojho rozhodnutia, vydal prvostupňové rozhodnutie, evidované pod č. 10109/2006/OS, o skončení štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 40 ods. 2 písm. a) zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, účinného do 01.11.2009, v znení účinnom v rozhodnom čase (ďalej len „zákon o štátnej službe, účinný v rozhodnom čase“),
- rozhodnutie žalovaného bolo podľa dátumu v ňom uvedeného vydané dňa 20. júna 2006 a jeho neoddeliteľnou prílohou bol aj Zoznam voľných štátnozamestnaneckých miest na Úrade vlády SR,
- rozhodnutie žalovaného bolo doplnené v spodnom okraji rukou dopísanou poznámkou signovanou jednou šifrou, a to že: „*dňa 26. júna 2006 na osobnom pohovore za prítomnosti troch svedkov odmietol prevziať a vybrať si voľnú pozíciu*“ (viď. Záznam z personálneho pohovoru).

Krajský súd ďalej uviedol, že z výpovedí vyššie uvedených svedkov bolo potvrdené, že žalobca bol na pohovor o zrušení jeho štátnozamestnaneckého miesta predvolaný dňa 26. júna 2006 ústne, prostredníctvom svojho priameho predstaveného, pričom s predmetom pohovoru bol oboznámený priamo na pohovore a medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že žalobcovi boli na pohovore predložené listiny,

a to Zoznam voľných štátnozamestnaneckých miest na Úrade vlády SR, Rozhodnutie o trvalom preložení štátneho zamestnanca, ako aj Rozhodnutie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru, pre prípad, že by si na pohovore žalobca nevybral žiadne z ponúknutých voľných miest, konštatujúc zároveň, že naopak medzi účastníkmi konania zostalo sporné tvrdenie svedkyne JUDr. P. o predložení písomného oznámenia o začatí správneho konania vo veci skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobcovi, keďže žalobca túto skutočnosť poprel. Uviedol ďalej, že podľa výpovedí svedkov žalobca spočiatku listiny odmietol prevziať a čokoľvek podpísať, avšak ku koncu pohovoru, odchádzajúc z miestnosti si zoznam voľných štátnozamestnaneckých miest zobral s tým, že sa k nemu vyjadrí po konzultácii s Mgr. E. a svojou rodinou na druhý deň (čo aj uskutočnil oznámením vedúcemu služobného úradu Ing. N., že si z predloženého zoznamu vybral miesto evidované pod organizačným útvarom: Centrálny kontaktný útvar OLAF, odbor štátnej služby: Kontrola, sťažnosti a petície, vnútorný audit, funkcia: hlavný štátny radca; túto skutočnosť svedok Ing. N. v rámci svojej výpovede aj potvrdil), avšak žalovaný, zotrvajúc na svojom stanovisku o povinnosti žalobcu vybrať si jedno z voľných miest ešte počas pohovoru, mal za to, že vec bola po hodine pohovoru so žalobcom ukončená žalobcovým odmietnutím jeho trvalého preloženia podľa § 29 ods. 5 zákona o štátnej službe znamenajúcim, že žalovaný stratil možnosť naďalej žalobcu zamestnávať, a preto považoval jeho štátnozamestnanecký pomer za skončený dňom uvedeným v rozhodnutí, t.j. 30. júna 2006, majúc zároveň za to, že rozhodnutie mu bolo oznámením aj účinne doručené. Posúdiac rozhodnutie vedúcej Úradu vlády SR zo dňa 22. mája 2006 a rozhodnutie vedúceho služobného Úradu vlády SR o zmene v systemizácii v služobnom úrade Úrad vlády SR, vydané za účinnosti zákona o štátnej službe v znení účinnom do 31. mája 2006, vyslovil krajský súd názor, že na ich vydanie bol potrebný proces schvaľovania zmeny v systemizácii štátnozamestnaneckých miest podľa § 12 ods. 10 citovaného zákona, avšak žalovaný schválenie zmeny systemizácie nepreukázal a rovnako z výpovede svedkov nebola preukázaná skutočnosť, že by o tejto procedúre mali vedomosť, naviac ani Úrad pre štátnu službu, ešte existujúci v čase schválenej zmeny, nebol o schválenej zmene informovaný v súlade s ustanovením § 12 ods. 10 zákona o štátnej službe, účinnom do 31. mája 2006. Vyhodnotiac námietku žalobcu, týkajúcu sa nezákonnosti zrušenia predmetného štátnozamestnaneckého miesta na základe príkazu bývalej vedúcej úradu rozhodnutím vedúceho služobného úradu za dôvodnú, krajský súd konštatoval, že z administratívneho spisu je zrejmé, že v danom prípade nebolo dodržané ustanovenie § 29 ods. 4 zákona o štátnej službe, účinné do 31. mája 2006, upriamiac pozornosť na účelovosť takého postupu, keď v Zozname voľných štátnozamestnaneckých miest bolo voľné štátnozamestnanecké miesto v inom odbore služobného úradu, ale v tej istej funkcii a s tou istou náplňou činnosti, podčiarknuc zároveň aj tú skutočnosť, že z výpovedí vypočutých svedkov vyplýva, že dôvodom vydania napadnutého rozhodnutia bola aj častá práceneschopnosť a čerpanie dovolenky žalobcom. Opakovane posudzujúc postup žalovaného pri skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu, s poukazom na ustanovenie § 40 ods. 2 písm. a) zákona o štátnej službe, účinného v rozhodnom čase, konštatoval, že žalobcovo odmietnutie trvalého preloženia pri osobnom pohovore dňa 26. júna 2006 nebolo v správnom konaní žalovaným preukázané. Na strane druhej za nedôvodnú vzhliadol výhradu žalobcu,

ktorou namietal porušenie § 138 ods. 3 zákona o štátnej službe žalovaným, keď nerozhodol v zákonnej 60-dňovej lehote, argumentujúc tým, že nedodržanie tejto lehoty nie je vadou konania spôsobujúcou automatické zrušenie právoplatného rozhodnutia správneho orgánu, nakoľko uvedená vytýkaná vada nevytláčila žalobcu z práva na vecné prejednanie námietok v ďalších fázach správneho konania, poukazujúc zároveň na rozsudok Vrchného súdu v Prahe z 28. mája 1996, č. j. 6A 150/94-38. Odvolávajúc sa na čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a ustanovenie § 4 ods. 2 správneho poriadku, deklarujúce zásadu rovnosti účastníkov konania, mal krajský súd ďalej z administratívneho spisu, z výpovedí svedkov ako aj účastníkov konania jednoznačne preukázané, že táto zásada bola v danom konaní výrazne podcenená, poukazujúc na postup žalovaného, ktorý z moci svojej pozície neumožnil a neposkytol žalobcovi dostatočný časový priestor na oboznámenie sa s jeho štátnozamestnaneckou statusovou pozíciou a poskytnutými možnosťami riešenia jeho štátnozamestnaneckého pomeru (vyjadrenie sa k veci, premyslenie si výberu voľných miest a pod.). Ako šikanóznym sa krajskému súdu javil postup služobného úradu, ktorý v jeden deň t. j. 26. júna 2006 informoval priamo žalobcu o zrušení jeho miesta, zároveň ho žiadal o okamžité vyjadrenie k možnosti jeho zaradenia na iné voľné miesto, bez možnosti podrobnejšieho oboznámenia sa s obsahom pracovnej náplne voľných miest a premysleniu si ponúkaného výberu. Vytkol žalovanému porušenie ustanovení správneho poriadku, konkrétne § 33 ods. 2 v podobe neumožnenia žalobcovi vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia a § 27 správneho poriadku, keď žalobcovi neposkytol dostatočný časový priestor (v nadväznosti na predmet konania) na vykonanie požadovaného úkonu (výber zo Zoznamu voľných štátnozamestnaneckých miest) a z uvedeného dôvodu vyhodnotil postup žalovaného pri vydávaní preskúmaného rozhodnutia za nekonformný s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, správnym poriadkom, ako aj s európskymi princípmi dobrej správy. V súvislosti s predloženým administratívnym spisom žalovaného, upriamiac pozornosť na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sž/40/97 zo dňa 17. októbra 1997), vyhodnotil predloženie jednotlivých listinných dôkazov, a to konkrétne fotokópiu listiny o začatí správneho konania predloženú právnym zástupcom žalovaného na pojednávaní dňa 19. marca 2010, za neprípustné, operujúc tým, že z obsahu spisu správneho orgánu musí byť jasné, na základe akých podkladov správny orgán rozhodol, a tento musí súčasne korešpondovať s odôvodnením preskúmaného rozhodnutia. Z vyššie uvedených skutočností preto dospel krajský súd k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je potrebné podľa § 250j ods. 2 písm. c) a e) OSP zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie z dôvodu, že zistenie skutkového stavu je nedostatočné na posúdenie veci, keďže žalovaný neskúmal zákonnosť postupu pred vydaním rozhodnutia o zmene v systemizácii a v konaní bola zistená vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť vydaného rozhodnutia. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že procesne úspešnému žalobcovi priznal nárok na ich náhradu v celkovej sume 402,30 eur. Pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny advokáta vychádzal z ustanovenia § 11 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, pričom základná tarifná odmena za úkony vykonávané v roku

2006 v počte 2 (prevzatie, príprava zastúpenia a podanie žaloby) predstavovala sumu 1.260,--SKK x2 plus 2x 164,--SKK režijný paušál, t.j. 94,53 eura; v roku 2007 – 1 úkon (písomné stanovisko) predstavovala sumu 1,371,--SKK plus 1x 178,--SKK režijný paušál, t.j. 51,41 eura; za rok 2008 (účasť na pojednávaní) predstavovala sumu 1.465,--SKK plus 1x 190,--SKK režijný paušál, t.j. 54,93 eura; v roku 2009 (vyjadrenie k odvolaniu žalovaného proti rozsudku KS v Bratislave) predstavovala sumu 53,49 eura plus 6,95 eura režijný paušál, t.j. 60,44 eura; v roku 2010 (účasť na pojednávaní dňa 19. marca 2010) je 55,49 eura plus 7,21 eura režijný paušál, plus 19% DPH (právny zástupca žalobcu je platiteľom dane z pridanej hodnoty od 01.03.2010, uvedenú skutočnosť preukázal fotokópiou Osvedčenia o registrácii pre daň z pridanej hodnoty), t.j. 74,61 eura, teda celkom 335,92 eura plus súdny poplatok vo výške 2.000,--SKK (66,38 eura), spolu 402,30 eur.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote žalovaný odvolanie, ktoré odôvodnil tým, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 205 ods. 2 písm. b/ OSP), súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ OSP), rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP) a súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 221 ods. 1 písm. h/ OSP), alternatívne navrhuje, aby odvolací súd z dôvodu oneskorene podanej žaloby zmenil napadnuté rozhodnutie krajského súdu tak, že konanie zastavuje, alebo aby odvolací súd zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, alebo zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalobu ako nedôvodnú zamietá; zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov konania. Namietal, že žaloba bola podaná v písomnej podobe na nepríslušnom súde a na príslušný súd bola postúpená až po márnom uplynutí dvojmesačnej lehoty, a teda bola podaná na Krajský súd v Bratislave oneskorene. Mal za to, že ustanovenie § 250d OSP je osobitnou normou, regulujúcou postúpenie vecí v prípade vecnej či miestnej nepríslušnosti v rámci správneho súdnictva, predstavujúcou normu *lex specialis* v správnom súdnictve vo vzťahu k všeobecnej úprave postúpenia vecí vo všeobecnom civilnom súdnictve podľa § 104a OSP, argumentujúc tiež tým, že v správnom súdnictve je vzhľadom na úpravu konkrétnej situácie ustanovením § 250d OSP vylúčená aplikácia ustanovenia § 104 a § 104a OSP, najmä ustanovenia § 104a ods. 4 OSP, zakotvujúceho zachovanie právnych účinkov, spojených s podaním návrhu na začatie konania. Na podporu svojich tvrdení poukázal na komentár Občianskeho súdneho poriadku vydavateľstva CH BECK, 2009 k ustanoveniam § 104a, § 350b, § 204 OSP a taktiež aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Sž 28/97. Vyvodil záver, že podanie žaloby na nepríslušnom súde nemá rovnaký následok ako podanie žaloby na príslušnom súde a ak Najvyšší súd Slovenskej republiky žalobu žalobcu postúpil Krajskému súdu v Bratislave dňa 18. januára 2007, bolo konanie na krajskom súde začaté až po márnom uplynutí dvojmesačnej procesnej lehoty podľa § 250b ods. 1 OSP, a teda konanie na podklade tejto žaloby malo byť zastavené. V prípade, ak by sa odvolací súd nestotožnil s vyššie uvedenou argumentáciou, mal žalobca za to, že žaloba bola podaná oneskorene aj z iných relevantných dôvodov. Poukázal na to, že v danej veci bolo potrebné skúmať, ako a kedy nadobudlo

právoplatnosť rozhodnutie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru so žalobcom, upriamiac pozornosť na to, že žalobca podal odvolanie oneskorene, a skutočnosť, že správny orgán následne také odvolanie prejednal, nemohla mať nijaké právne následky, pričom rozsiahle dokazovanie, vykonané pred prvostupňovým súdom, tieto tvrdenia aj potvrdilo, avšak v odôvodnení na ne súd nijakým spôsobom nereflektoval. Namietal ďalej, že súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia v rozpore s vykonaným dokazovaním, spočívajúcim vo svedeckých výpovediach uvádza, že z dokazovania vyplynulo to, že žalobca chcel prekonzultovať zmenu štátnozamestnaneckého pomeru s vedúcou úradu vlády a so svojou rodinou, ktoré tvrdenia však okrem žalobcu nepotvrdil žiaden zo svedkov, napriek čomu si prvostupňový súd toto tvrdenie žalobcu ako skutkovú pravdu osvojil. Poukázal na okolnosť, že žalobca v rozpore s § 4 ods. 1 správneho poriadku nespolupracoval so správnym orgánom, pričom nemôže byť na ťarchu žalovaného, že žalobca svojím konaním maril účel a priebeh správneho konania a zneužíval právo na úkor svojho zamestnávateľa. Upriamil pozornosť na to, že žalobcovi skutočne neposkytol lehotu na vybratie si iného štátnozamestnaneckého miesta zo zoznamu, avšak iba v dôsledku kategoricky odmietavého prístupu žalobcu, ktorý až po „vychladnutí emócií“ nasledujúci deň navštívil svedka Ing. N., ktorá skutočnosť však nemohla ovplyvniť rozhodnutie správneho orgánu, keďže prvostupňové správne konanie už bolo ukončené, poukazujúc i na to, že Ing. N. už dňa 27. júna 2006 nebol v pozícii správneho orgánu v rámci správneho konania, a teda prvostupňový súd si zrejme omylom zamenil osobu Ing. N. a žalovaného ako správneho orgánu. Tvrdiac, že z vykonaného dokazovania krajským súdom vyplynuli nesprávne skutkové zistenia, uvedené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ktoré v tejto časti vyhodnotil výrazne v prospech žalobcu, namietajúc zároveň jeho nekorešpondovanie so zápisnicou z pojednávania, konaného dňa 19. marca 2010, mal za to, že je z neho „cítiť“ nie pravdivé, avšak prvostupňovým súdom bez podkladov v dokazovaní deklarované vytváranie jeho nátlaku na žalobcu v podobe povinnosti vybrať si okamžite zo zoznamu voľných štátnozamestnaneckých miest, pričom z výpovedí svedkov a ostatného spisového materiálu jednoznačne vyplynulo, že u žalobcu absentovala vôľa vybrať si niektoré z ponúkaných štátnozamestnaneckých miest, uvedených v predložennom zozname, ako aj vôľa potvrdiť prevzatie akejkoľvek písomnosti. Poukazujúc na fakt, že žalobca si bezdôvodne odmietol prevziať rozhodnutie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru, čím nastali dňa 26. júna 2006 v zmysle § 141 ods. 4 zákona č. 312/2001 účinky doručenia, mal za to, že odvolanie žalobcu (i keď odvolacím orgánom prejednané), podané dňa 17. augusta 2006, bolo podané oneskorene. S poukazom na túto skutočnosť mal za to, že rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa nadobudlo právoplatnosť márnym uplynutím lehoty na podanie odvolania dňa 11. júla 2006, a preto mal správny súd konanie zastaviť aj pre nevyčerpanie riadneho opravného prostriedku podľa § 247 OSP. Žalovaný v ďalšom považoval rozsudok krajského súdu v časti, zaoberajúcej sa potrebou procesu schvaľovania systemizácie resp. jej zmeny podľa § 12 ods. 1 až 10 zákona o štátnej službe, za prekvapivý, ako aj nepredvídateľný, nakoľko prvostupňový súd v týchto intenciách nijaké dokazovanie nevykonával, a preto jeho závery nemajú žiaden podklad vo vykonanom dokazovaní, argumentujúc aj tým, že žiaden zo svedkov nebol nijakým spôsobom na tieto okolnosti dopytovaný, z ktorého dôvodu ani nemohli

k predmetnej procedúre nič uviesť. Taktiež mal za to, že súd prvého stupňa neskúmal nijakým spôsobom vedomosť svedkov o prípadných právnych úkonoch vo vzťahu k vyššie uvedenému, a preto mu je nejasné, z akého dôvodu sa v odôvodnení uvádza, že svedkovia nemali vedomosť o akejkoľvek procedúre. Namietal tiež, že aj prípadné formálne vady v procese schvaľovania systemizácie by nemali za následok neplatnosť právneho úkonu vo vzťahu k žalobcovi, ale išlo by maximálne o administratívnu zodpovednosť vo vzťahu k zaniknutému Úradu pre štátnu službu. Mal za to, že za účinnosti zákona o štátnej službe v znení zákona č. 231/2006 Z.z. by uplatňovanie výkladu, prezentovaného prvostupňovým súdom v odôvodnení napadnutého rozsudku, malo pre fungovanie štátneho aparátu fatálne následky, zdôrazniac, že iba trvalé navýšenie alebo trvalé zníženie pracovných miest v jednotlivých rozpočtových kapitolách možno označovať za zmeny v systemizácii, a preto nepovažoval za zmenu v systemizácii zmenu počtu pracovných miest v jednotlivých rozpočtových kapitolách s nezmeneným celkovým počtom zamestnancov v rozpočtových kapitolách (Úrad vlády Slovenskej republiky). Vo vzťahu k spornému začatiu konania, žalovaným začatého ex officio uviedol, že začatie konania vyplývalo z hmotnoprávneho ustanovenia § 125 zákona o štátnej službe, účinného v rozhodnom čase, pričom v rámci dokazovania bolo jednoznačne preukázané, že správne konanie začalo dňa 26. júna 2006 z dôvodu príkazu vedúcej Úradu vlády SR, ktorým ku dňu 30. júna 2006 zrušila 1 štátnozamestnanecké miesto v odbore 1.07, teda správne konanie vo veci skončenia štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 40 zákona o štátnej službe sa začalo v zmysle ustanovenia § 125 citovaného zákona, uvedúc zároveň, že v rámci dokazovania všetci pôvodne žalobcom navrhnutí svedkovia (teda nie iba svedok P., ako sa uvádza v napadnutom rozsudku na str. 7 ods. 1) potvrdili, že medzi dokumentmi, ktoré sa snažili žalobcovi dňa 26. júna 2006 doručiť, bolo aj oznámenie o začatí správneho konania. Na vysvetlenie dôvodu predloženia fotokópie spisu žalovaného a absenciu oznámenia o začatí správneho konania v administratívnom spise žalovaný uviedol, že bol opakovane žiadaný na predkladanie administratívneho spisu, či už zo strany prokuratúry alebo iných orgánov, a z toho dôvodu zasielal všade overené kópie administratívneho spisu, nakoľko žalobca využíval rôzne právne nástroje, na základe ktorých bol povinný všade zasielať originál administratívneho spisu, čo bolo vzhľadom na množstvo žiadostí štátnych orgánov nemožné. K výtkam prvostupňového súdu o porušení ustanovení § 3 ods. 1 až 4, § 18 ods. 3, § 33 ods. 1, 2 správneho poriadku, majúc za to, že správne konanie bolo vykonané v súlade so zákonom uviedol, že na žalobcu v priebehu ústneho pojednávania vykonaného dňa 26. júna 2006 nikto z prítomných nevyvíjal nijaký nátlak, žalobca mal dostatok času na svoje rozhodnutie, odopretie prijatia akejkoľvek písomnosti správneho orgánu bolo jeho slobodným rozhodnutím, za ktoré musí niesť následky, pričom skutočnosť, že dňa 27. júna 2006, teda po skončení správneho konania na prvom stupni, navštívil Ing. N., na právnych následkoch prvostupňového správneho konania nič nemení (§ 3 ods. 1 správneho poriadku). Obhajujúc rešpektovanie ustanovenia § 3 ods. 2 správneho poriadku uviedol, že správne konanie prebehlo riadne za účasti žalobcu, majúceho možnosť sa k veci vyjadriť, avšak túto možnosť nevyužil. Mal za to, že žalobca mohol v prípade podozrenia z nezákonného postupu správneho orgánu tomuto ešte v ten istý deň adresovať žiadosť o poskytnutie lehoty na rozmyslenie a rozhodnutie o ďalšom postupe, ak by sa zakladalo na pravde

jeho tvrdenie, že sa chce reálne poradiť so svojou rodinou, pričom uvedené tvrdenie nikto z prítomných osôb – svedkov nepotvrdil. Opakovane zdôraznil, že žalobca odmietol čokoľvek od správneho orgánu prebrať, a preto správny orgán nemal dôvod samovoľne mu udeľovať lehotu na rozmyslenie, keďže z jeho správania a konania bolo evidentné, že spolupracovať odmieta, zdôrazniac, že vylúčenie následkov, spojených s bezdôvodným odmietnutím prijatia písomností, by bolo nielen v rozpore so zákonom, ale zakladalo by aj protiústavnú nepredvídateľnosť rozhodnutia správneho orgánu. K namietanému nedodržaniu ustanovenia § 33 ods. 1, 2 správneho poriadku poukázal na to, že počas ústneho pojednávania bola žalobcovi poskytnutá možnosť navrhovať relevantné dôkazy a riadne hájiť a brániť svoje práva, čo potvrdzuje aj svedecká výpoveď všetkých svedkov. Za ničím nepodložené považoval tiež tvrdenie prvostupňového súdu, že rušenie miesta žalobcu bolo zrejme účelové, poukazujúc na to, že zrušené miesto žalobcu bolo v rámci funkcie Kontrola, sťažnosti a petície, pričom sa jednalo o domácu sféru pôsobenia tohto štátneho zamestnanca, kým novo kreovaná funkcia v Centrálnom kontrolnom útvere OLAF je síce v totožnom odbore štátnej služby, avšak sa vyznačuje výraznou odlišnosťou, a to silným medzinárodným prvkom, keďže OLAF je medzinárodný úrad a esenciálnym predpokladom na pôsobenie v tomto úrade, kreovanom pri Európskej únii, je okrem iného aj plynulé ovládanie odbornej terminológie v anglickom a francúzskom jazyku.

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol napadnutý rozsudok, považujúc ho za vecne a právne správny, potvrdiť v celom rozsahu a žalovaného zaviazat' na náhradu trov odvolacieho konania tak, ako budú vyčíslené ku dňu ukončenia konania. Uviedol, že námietka žalovaného, poukazujúca na skutočnosť oneskorene podanej žaloby, majúcej za následok postup odvolacieho súdu podľa § 250d ods. 3 OSP v podobe zastavenia konania, je nedôvodná, poukazujúc zároveň na neaktuálnosť uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Sž/28/1997, na ktoré sa žalovaný v odvolaní za účelom preukázania oprávnenosti svojej námietky odvolával. Za prejav obštrukcie a zavádzanie súdov vyhodnotil tvrdenia žalovaného, smerujúce k stanoveniu okamihu doručenia prvostupňového správneho orgánu v nadväznosti na ním tvrdenú skutočnosť o oneskorene podanom odvolaní proti uvedenému rozhodnutiu. Mal za to, že lehota na podanie odvolania proti prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu nemohla začať plynúť dňa 27. júna 2006, keďže rozhodnutie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru mu nemohlo byť doručené dňa 26. júna 2006 tak, ako tvrdí žalovaný, poukazujúc na to, že žalovaný nespísal žiadnu zápisnicu o doručení, kde by prítomné a konkrétne oprávnené osoby (účastníci konania či správny orgán) prehlásili odmietnutie prevzatia tohto rozhodnutia, resp. iných listín, podčiarknuc, že právne účinky doručenia nenastali ani doručením rozhodnutia prostredníctvom pošty, nakoľko zásielka nebola doručená do vlastných rúk. Súhlasiac s názorom prvostupňového súdu o šikanóznom postupe, keď žalovaný v jeden deň, t.j. 26. júna 2006 informoval priamo žalobcu o zrušení jeho miesta a zároveň požadoval jeho vyjadrenie k možnosti jeho zaradenia na iné voľné miesto, a to okamžite počas vykonávaného pohovoru cca v trvaní jednej hodiny, bez možnosti podrobnejšieho oboznámenia sa s obsahom pracovnej náplne voľných miest a premysleniu si ponúkaného výberu, uviedol, že mu žalovaným nebolo umožnené vyjadriť sa k podkladu rozhodnutia, prípadne navrhnúť

jeho doplnenie, nebola mu poskytnutá ani primeraná lehota na vykonanie úkonu, t.j. výberu miesta zo Zoznamu voľných miest, vyhodnotiac zároveň takýto postup žalovaného za vyvolanie neopodstatnenej časovej tiesne a bezprávnej vyhrážky (*„rýchlo podpíšte rozhodnutie o Vašom skončení štátnozamestnaneckého pomeru, aj tak si nič nevyberiete zo Zoznamu a ja – JUDr. P. sa ponáhľam, lebo dnes idem už na dovolenku..“*). Odvolávajúc sa na ustanovenie § 4 ods. 1 správneho poriadku konštatoval, že spolupráca účastníka konania so správnym orgánom je jeho právo a je len na účastníkovi, v akom rozsahu toto svoje právo využije. Majúc za to, že v danom prípade sa správne konanie neuskutočnilo, išlo len o tzv. personálny pohovor, bez zákonných podkladov, uviedol, že je mu neznáme, kto bol v skutočnosti účastníkom správneho konania, nakoľko o tom nebol upovedomený. V tejto súvislosti oponoval aj námietke žalovaného, obhajujúcej zákonnosť začatia správneho konania, a to vydaním príkazu vedúcej Úradu vlády SR, ktorý taxatívne neuvádza zrušenie jeho štátnozamestnaneckého miesta. Záverom kvalifikoval odvolanie žalovaného nielen ako prejav jeho neobjektívneho prístupu a konania, ale aj ako len formálne využitie jeho možnosti sa odvolať.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Predmetom súdneho prieskumu bolo rozhodnutie č. 17662/KVSÚ/2006 zo dňa 17. októbra 2006, vydané vedúcim služobného úradu žalovaného ako odvolacím orgánom podľa § 138 ods. 1 zákona o štátnej službe, účinnom v rozhodnom čase, na základe návrhu poradnej odvolacej komisie a v súlade s ustanovením § 59 ods. 1 a 2 správneho poriadku, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené prvostupňové rozhodnutie vedúceho služobného úradu žalovaného č. 10109/2006/OS zo dňa 20. júna 2006 o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu, zaradeného v stálej štátnej službe v odbore: Kontrola, sťažnosti a petície, vnútorný audit, vo funkcii hlavný štátny radca ku dňu 30. júna 2006, ktoré bolo odôvodnené

s poukazom na ustanovenie § 40 ods. 2 písm. a) zákona o štátnej službe zrušením jeho štátnozamestnaneckého miesta a žalobcovým odmietnutím jeho trvalého preloženia podľa § 29 ods. 5 citovaného zákona, čím služobný úrad stratil možnosť žalobcu naďalej zamestnávať s tým, že jeho štátnozamestnanecký pomer podľa § 40 ods. 4 zákona o štátnej službe končí dňom uvedeným v rozhodnutí, t.j. 30. júna 2006, pričom žalobcovi sa v súlade s ustanovením § 40 ods. 2 písm. a) zákona o štátnej službe poskytne náhrada vo výške trojnásobku jeho funkčného platu. Podľa záznamu na rozhodnutí bol prílohou rozhodnutia zoznam voľných štátnozamestnaneckých miest na Úrade vlády Slovenskej republiky. Na overenej kópii predmetného rozhodnutia, založeného v administratívnom spise (originál sa tam nenachádza), je v jeho spodnej časti rukou napísaný záznam nasledovného znenia: „Dňa 26.6.2006 na osobnom pohovore za prítomnosti 3 svedkov odmietol prevziať.“, pričom pri uvedenej vete sa nachádzajú dva nečitateľné podpisy. V predloženej spise správneho orgánu sa nachádza ako podklad rozhodnutia založená kópia záznamu z personálneho pohovoru vedúceho služobného úradu žalovaného Ing. T., priameho predstaveného Ing. L. a poverenej riaditeľky osobného úradu JUDr. D., ktorí predmetný záznam i podpísali, spísaného dňa 26. júna 2006 so žalobcom vo veci zrušenia jeho štátnozamestnaneckého miesta, v ktorom je uvedené, že žalobcovi bol predložený zoznam voľných štátnozamestnaneckých miest ku dňu 30. júna 2006 na Úrade vlády Slovenskej republiky za účelom výberu niektorého z ponúknutých voľných štátnozamestnaneckých miest a že žalobca odmietol tento zoznam prevziať a nebol ochotný vybrať si niektorú z ponúkaných pozícií.

Z obsahu súdneho spisu odvolací súd zistil, že prvostupňový súd, viazaný právnym názorom najvyššieho súdu, vyslovenom v uznesení sp. zn. 6Sžo/39/2009 zo dňa 25. novembra 2009, na nariadenom pojednávaní dňa 19. marca 2010 pokračoval v konaní v intenciách rozhodnutia najvyššieho súdu, opätovne preskúmal napadnuté rozhodnutie správneho orgánu, ako aj súvisiace prvostupňové rozhodnutie a konanie, ktoré mu predchádzalo, a po doplnení dokazovania zameranom na odstránenie vytknutých výhrad, sa náležite vysporiadal s námietkami žalobcu uplatnenými v podanej žalobe.

Podľa § 250b ods. 1 vety prvej OSP, žaloba sa musí podať do dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje inak.

Podľa § 250d ods. 2 OSP, ak predseda senátu zistí, že súd nie je vecne alebo miestne príslušný, postúpi vec uznesením príslušnému súdu.

Podľa § 250d ods. 3 OSP, súd uznesením konanie zastaví, ak sa žaloba podala oneskorene, ak ju podala neoprávnená osoba, ak smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom, ak žalobca neodstránil vady žaloby, ktorých odstránenie súd nariadil a ktoré bránia vecnému vybaveniu žaloby, alebo ak žalobca nie je zastúpený podľa § 250a alebo ak žaloba bola vzatá späť (§ 250h ods. 2). Odvolanie proti uzneseniu je prípustné.

Podľa § 104a OSP, súd skúma vecnú príslušnosť prv, než začne konať o veci samej. Ak je súd, na ktorý sa účastník obrátil, toho názoru, že nie je vecne príslušný, neodkladne postúpi vec príslušnému súdu bez rozhodnutia a upovedomí o tom účastníkov. Ak súd, ktorému bola vec postúpená, s jej postúpením nesúhlasí, predloží vec bez rozhodnutia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky. Rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sú sudy nižšieho stupňa viazané. Právne účinky spojené s podaním návrhu na začatie konania zostávajú zachované.

Podľa § 246c ods. 1 vety prvej OSP, pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 247 ods. 2 OSP, pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je predpokladom postupu podľa tejto hlavy, aby išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, posúdiac odvolacie námietky žalovaného, sa z dôvodu priority posúdenia procesných námietok žalovaného na konečné rozhodnutie o merite veci, venoval námietkam žalovaného, poukazujúcim na nutnosť zastavenia konania podľa § 250d ods. 3 OSP, keď mal za to, že jednak žaloba bola žalobcom podaná oneskorene, odvolávajúc sa na § 250d ods. 2 OSP a vylúčenie aplikácie § 104a ods. 4 OSP na daný prípad, a taktiež sa alternatívne dovoľával uplatnenia § 247 ods. 2 OSP, demonštrujúc podanie žaloby proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom, keďže žalobca podal opravný prostriedok proti prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu, až po márnom uplynutí odvolacej lehoty, majúc za to, že prvostupňové rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 11. júla 2006.

Z ustanovenia § 246c ods. 1 vety prvej OSP jednoznačne vyplýva, že použitie iných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku v správnom súdnictve prichádza do úvahy len analogicky, pričom primeranosť použitia ustanovení o konaní v prvom stupni a ustanovení o opravných prostriedkov je limitovaná účelom a cieľom správneho súdnictva (§ 244 OSP).

Porovnávajúc ustanovenia § 250d ods. 2 OSP a § 104a OSP, nesúhlasiac s názorom žalovaného o vylúčení aplikácie ustanovenia § 104a OSP, konkrétne ustanovenia § 104a ods. 4 OSP, deklarájúceho zachovanie právnych účinkov spojených s návrhom na začatie konania pre prípad jeho podania na vecne nepríslušný súd, odvolací súd uvádza, že ustanovenie § 250d ods. 2 OSP osobitne upravuje iba formu rozhodnutia, a to konkrétne, že v prípade zistenia miestnej alebo vecnej nepríslušnosti predseda senátu správneho súdu **uznesením** (teda nie bez rozhodnutia) postúpi vec súdu príslušnému. Vylúčenie analogickej naviazanosti ustanovenia § 250d ods. 2 OSP na ustanovenie § 104a OSP, aplikujúceho sa v správnom súdnictve analogicky podľa § 246c ods. 1 vety prvej OSP, by predstavoval nepopierateľný zásah do základných práv účastníka konania, medzi ktoré rozhodne patrí právo

na spravodlivý proces a takýmto postupom by súd nepochybne odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom. Preto, ak žalobca v dvojmesačnej lehote, plynúcej od nasledujúceho dňa po doručení rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni, podal žalobu na najvyšší súd, ktorý následne uznesením podľa § 250d ods. 2 OSP postúpil vec vecne príslušnému krajskému súdu, a to po uplynutí tejto procesnej lehoty, má sa za to, že ju podal včas, keďže v súlade s ustanovením § 104a ods. 4 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP zostali právne účinky, spojené s podaním žaloby, zachované. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky nedá zároveň poznamenať, že ustanovenie § 42 ods. 2 OSP, ktorým znením žalovaný argumentuje, dokazujúc tvrdenie, že v prípade podania žaloby na nepríslušný súd právne účinky, spojené s jej podaním, nie sú zachované, **priznáva právne účinky** spojené s podaním návrhu na začatie konania aj podaniu spísanému do zápisnice na ktoromkoľvek okresnom súde, avšak z výkladu tohto ustanovenia nevyplýva, že by podania, medzi ktoré bezpochyby patrí aj žaloba v zmysle druhej hlavy piatej časti OSP, podané resp. doručené na nepríslušný súd, mali byť z týchto právnych účinkov vylúčené. Opak by totiž znamenal, že právne účinky spojené s podaním návrhu na začatie konania zostávajú zachované, len v tomto prípade (§ 42 ods. 2 OSP) a ustanovenia § 104a ods. 4 OSP resp. § 105 ods. 4 OSP by boli nadbytočné. Z uvedených dôvodov odvolací súd posúdil túto námietku žalovaného za irelevantnú.

Podľa § 141 ods. 1 zákona o štátnej službe, účinného v rozhodnom čase, písomnosť týkajúca sa štátnozamestnaneckého pomeru (ďalej len "písomnosť") musí byť doručená štátnemu zamestnancovi do vlastných rúk.

Podľa § 141 ods. 2 citovaného zákona, služobný úrad písomnosť doručuje štátnemu zamestnancovi v služobnom úrade, v jeho byte alebo kdekoľvek bude zastihnutý. Ak to nie je možné, možno písomnosť doručiť poštou.

Podľa § 141 ods. 4 citovaného zákona, povinnosť služobného úradu doručiť písomnosť je splnená, len čo štátny zamestnanec písomnosť prevezme alebo len čo ju pošta vrátila odosielajúcemu služobnému úradu ako nedoručiteľnú a štátny zamestnanec svojím konaním alebo opomenutím doručenie písomnosti zmaril. Účinky doručenia nastanú aj vtedy, keď štátny zamestnanec prijatie písomnosti bezdôvodne odmietne.

Rovnako irelevantnou sa odvolaciemu súdu javí aj ďalšia procesná námietka, ktorou žalovaný poukazoval na tú skutočnosť, že súdnemu prieskumu je podrobené rozhodnutie z neho vylúčené podľa § 247 ods. 2 OSP, keďže žalobca proti prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu, právoplatného podľa jeho úsudku dňa 11. júla 2006, podal odvolanie až po márnom uplynutí odvolacej lehoty. Nesúhlasiac s týmto tvrdením, odvolací súd konštatuje, že odvolanie proti prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu o skončení štátnozamestnaneckého pomeru bolo žalobcom podané v zákonnej pätnásťdňovej lehote dôvodiac tým, že zo „Záznamu z personálneho pohovoru“ konaného dňa 26. júna 2006 nie je preukázané, že by žalobca odmietol prevziať rozhodnutie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru, ktorá skutočnosť by mala za následok začatie plynutia lehoty na odvolanie, dňom

27. júna 2006, a preto nemohla ani márne dňom 11. júla 2006 uplynúť. Odvolací súd takisto vyhodnotil následné doručovanie napadnutého rozhodnutia žalobcovi prostredníctvom pošty, za nespôsobilé vyvolať právne účinky doručenia, odvolávajúc sa na ustanovenia § 141 ods. 1, 2 OSP, keďže zásielka mu nebola doručovaná do vlastných rúk.

Podľa § 125 ods. 1 zákona o štátnej službe, účinnom v rozhodnom čase, konanie vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru (ďalej len „konanie“) sa vzťahuje na veci týkajúce sa vzniku, zmeny a skončenia štátnozamestnaneckého pomeru.

Podľa § 125 ods. 2 zákona o štátnej službe, účinnom v rozhodnom čase, na konanie podľa odseku 1 sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 12 ods. 1 zákona o štátnej službe, v znení účinnom do 31. mája 2006, systemizácia podľa tohto zákona je počet štátnozamestnaneckých miest štátnych zamestnancov v rozpočtových kapitolách a v ich rámci v služobných úradoch alebo v skupinách služobných úradov.

Podľa § 12 ods. 9 citovaného zákona, systemizáciu schvaľuje vláda pri prerokovaní návrhu zákona o štátnom rozpočte na príslušný rozpočtový rok. Zmeny v systemizácii po schválení zákona o štátnom rozpočte vykoná vláda.

Podľa § 12 ods. 10 citovaného zákona, zmeny v systemizácii schválenej podľa odseku 9, ktoré nezakladajú nárok na štátny rozpočet, okrem štátnozamestnaneckých miest, na ktoré sa vzťahuje osobný plat, a s výnimkou zvýšeného počtu štátnozamestnaneckých miest v jednotlivých rozpočtových kapitolách, schvaľuje správca rozpočtovej kapitoly. Zmeny v systemizácii schválenej podľa odseku 9, ktoré zakladajú nárok na štátny rozpočet, schvaľuje na návrh správcu rozpočtovej kapitoly vláda alebo po poverení vládou minister financií. Vedúci príslušného služobného úradu informuje Úrad pre štátnu službu o uskutočnených zmenách v systemizácii. Zmeny v systemizácii najvyššieho kontrolného úradu a služobných úradov uvedených v § 7 ods. 1 písm. b) v prvom bode, druhom bode, vo štvrtom bode, v siedmom bode a v ôsmom bode možno vykonať len s predchádzajúcim súhlasom národnej rady alebo jej orgánu, ktorý si na tento účel zriadi.

Odvolací súd, posudzujúc odvoláciu námietku, obhajujúcu zákonnosť postupu žalovaného pri systemizácii, súladne s názorom prvostupňového súdu konštatoval, že k rozhodnutiu vedúcej Úradu vlády SR zo dňa 22. mája 2006 a k rozhodnutiu vedúceho služobného Úradu vlády SR o zmene v systemizácii v služobnom úrade Úrad vlády SR bol skutočne potrebný proces schvaľovania zmeny v systemizácii štátnozamestnaneckých miest podľa § 12 ods. 10 zákona o štátnej službe, v znení účinnom do 31. mája 2006, pričom žalovaný dodržanie tohto procesu, ako aj poskytnutie informácie o schválenej zmene, v tej dobe ešte existujúcemu Úradu pre štátnu službu, nepreukázal. S poukazom na uvedené, odvolací súd aj túto námietku označil za nedôvodnú, zdôrazniac zároveň, že toto stanovisko nemôže ovplyvniť ani

skutočnosť, že k uvedenému nedostatku správneho konania neboli prvostupňovým súdom na konanom pojednávaní dopytovaní vypočutí svedkovia.

Podľa § 40 ods. 2 písm. a) zákona o štátnej službe, účinnom v rozhodnom čase, služobný úrad skončí štátnozamestnanecký pomer odvolaním aj z dôvodu zrušenia jeho štátnozamestnaneckého miesta, ak štátny zamestnanec, ktorého štátnozamestnanecké miesto bolo zrušené, nesúhlasí s trvalým preložením podľa § 29 ods. 5 alebo služobný úrad nemá voľné štátnozamestnanecké miesto alebo voľné štátnozamestnanecké miesto obsadzuje výberovým konaním; v tom prípade sa štátnemu zamestnancovi poskytne náhrada vo výške dvojnásobku jeho funkčného platu, a ak štátnozamestnanecký pomer štátneho zamestnanca trval dlhšie ako dva roky, poskytne sa mu náhrada vo výške trojnásobku jeho funkčného platu; to neplatí, ak ide o štátneho zamestnanca podľa § 25 ods. 2 písm. c).

Odvolací súd zaoberajúc sa ďalej námietkou žalovaného, poukazujúcou na pasívne konanie žalobcu, ktorý si na ústnom pojednávaní podľa svedkov ako i podkladov, nachádzajúcich sa v administratívnom spise, odmietol čokoľvek prevziať a taktiež odmietol spoluprácu pri riešení jeho pracovného zaradenia, musí konštatovať, že uvedené tvrdenia žalovaného neboli v správnom konaní preukázané, zostali medzi účastníkmi sporné, a preto mal za to, že v danom prípade neboli splnené podmienky pre vydanie rozhodnutia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 40 ods. 2 písm. a) citovaného zákona.

Podľa § 3 ods. 1 správneho poriadku, správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 3 ods. 2 správneho poriadku, správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu.

Podľa § 3 ods. 3 správneho poriadku, správne orgány sú povinné svedomite a zodpovedne sa zaoberať každou vecou, ktorá je predmetom konania, vybaviť ju včas a bez zbytočných prietáhov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne vybaveniu veci. Ak to povaha veci pripúšťa, má sa správny orgán vždy pokúsiť o jej zmierne vybavenie. Správne orgány dbajú na to, aby konanie prebiehalo hospodárne a bez zbytočného zaťažovania účastníkov konania a iných osôb.

Podľa § 3 ods. 4 správneho poriadku, rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby

v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Podľa 18 ods. 1 správneho poriadku, konanie sa začína na návrh účastníka konania alebo na podnet správneho orgánu.

Podľa § 18 ods. 2 správneho poriadku, konanie je začaté dňom, keď podanie účastníka konania došlo správneho orgánu príslušnému vo veci rozhodnúť. Pokiaľ sa konanie začína na podnet správneho orgánu, je konanie začaté dňom, keď tento orgán urobil voči účastníkovi konania prvý úkon.

Podľa § 18 ods. 3 správneho poriadku, o začatí konania správny orgán upovedomí všetkých známych účastníkov konania; ak mu účastníci konania alebo ich pobyt nie sú známi, alebo pokiaľ to ustanovuje osobitný zákon, upovedomí ich o začatí konania verejnou vyhláškou.

Podľa § 27 ods. 1 správneho poriadku, ak je to potrebné, správny orgán určí na vykonanie úkonu v konaní primeranú lehotu, pokiaľ ju neustanovuje tento zákon alebo osobitný zákon.

Podľa § 33 ods. 1 správneho poriadku, účastník konania a zúčastnená osoba má právo navrhovať dôkazy a ich doplnenie a klásť svedkom a znalcom otázku pri ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke.

Podľa § 33 ods. 2 správneho poriadku, správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

Základné pravidlá správneho konania sú obsiahnuté v jeho zásadách (§ 3 správneho poriadku) a porušenie ktorejkoľvek z nich znamená chybu v správnom konaní, majúcu za následok sankciu v podobe zmeny alebo zrušenia vydaného správneho rozhodnutia. Odvolací súd v preskúmanom v správnom konaní vzhliadol, súladne s názorom prvostupňového súdu, závažné pochybenia konajúceho správneho orgánu. Majúc za to, že správne konanie bolo začaté ex officio na podnet správneho orgánu, a to prvým úkonom žalovaného voči žalobcovi podľa § 18 ods. 1, 2 správneho poriadku, keď príčina jeho začatia našla podklad v zákone č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe, v znení účinnom v rozhodnom čase, konštatoval, že absencia doručenia písomného upovedomenia o začatí správneho konania, nemá vo vzťahu k jeho začatiu relevantné právne účinky, keďže správny poriadok v ustanovení § 18 ods. 3 nepodmieňuje začatie správneho konania z podnetu správneho orgánu dorúčením písomného upovedomenia, zastávajúc názor, že upovedomenie o začatí správneho konania je možné uskutočniť aj formou ústnou. Je nesporné, že správne konanie vo veci skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu podľa § 40 ods. 2 písm. a) zákona o štátnej službe v znení, účinnom v rozhodnom čase, bolo začaté dňa **26. júna 2006, nakoľko v uvedený deň konajúci správny orgán urobil voči žalobcovi prvý**

úkon. Následne uskutočnený postup služobného úradu, keď v deň začatia správneho konania **informoval** žalobcu o zrušení jeho štátnozamestnaneckého miesta, zároveň ho počas osobného pohovoru žiadal **o vyjadrenie k možnosti jeho zaradenia na iné voľné štátnozamestnanecké miesto bez možnosti oboznámenia sa s obsahom pracovnej náplne** a bez poskytnutia primeranej lehoty na vykonanie tohto úkonu a následného predloženia mu rozhodnutia o skončení štátnozamestnaneckého miesta, keďže nesúhlasil s trvalým preložením na iné štátnozamestnanecké miesto (podľa nepreukázaného názoru žalovaného), bez možnosti žalobcu vyjadriť sa k podkladu rozhodnutia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie, označil odvolací súd **za porušenie základných zásad správneho konania** a keďže žalovaný, ako odvolací správny orgán uvedené nedostatky alternatívami, správnym poriadkom umožnenými, neodstránil, ale naopak rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil, prvostupňový súd nemal inú možnosť, ako napadnuté rozhodnutie spolu s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu podľa § 250j ods. 2 písm. c) a e) OSP zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalovaného uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci. Preto napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 OSP potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, upriamiac pozornosť na ustanovenie § 250ja ods. 2 OSP, záverom uvádza, že o odvolaní žalovaného rozhodol bez pojednávania, keďže jeho nenariadenie nebolo v rozpore s verejným záujmom a nepovažoval za potrebné, vzhľadom na dostatočne vykonané dokazovanie prvostupňovým súdom, dokazovanie v danej veci doplniť.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP, § 142 ods. 1 OSP a § 151 ods. 1 a 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, nie súc viazaný výrokom rozsudku o prisúdení náhrady trov konania, vyhlásenom dňa 22. septembra 2010, a to tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal, nakoľko tento si nesplnil svoju povinnosť a nevyšiel ich v lehote troch pracovných dní od vyhlásenia rozsudku a zo spisu mu žiadne trovy odvolacieho konania nevyplývajú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 22. septembra 2010

Za správnosť vyhotovenia:

**JUDr. Jaroslava Fúrová, v. r.
predsedníčka senátu**

Peter Szimeth